

Visitagudstjeneste Gruben kirke 5.12.21.

Det står skrevet hos evangelisten Johannes i det 16. kapittel (v 21-24).

Disse dagene som vi har vært her i Rana har vi møtt mange mennesker som har pågangsmot og tro på framtida. Vi har møtt menighetsråd som har ideer og ønsker for menigheten sin. Vi har møtt skoleelever som har snakket om fremtiden og hva de ønsker seg av den. Vi har møtt kommuneledelse som har store planer for utviklingen av Rana. Og vi har møtt næringslivsfolk som jobber for fortsatt tro på de de driver med i fremtiden. Vi har møtt lærere som tror på jobben de gjør og at den betyr noe for fremtiden.

Vi har møtt fremtidstro. Det er bra.

Adventstida handler også om en form for fremtidstro, og i dag vil jeg snakke om hvilke fremtidstro advent handler om og hvordan den kan påvirke hverdagslivet vårt.

Adventstida handler om en fremtidstro

Som er forankret i fortiden.

Som fører til handling

Som har et mål for livet vårt og livet på jorda,

Om litt under tre uker skal vi feire jul, vi skal feire at Jesus ble født. Hvert eneste år feirer vi dette, feirer at himmelen kom til jord i et lite barn, feirer at Gud ikke har glemt sin verden, men er kommet hit i barnet Jesus. Selv om en ikke er så religiøs akkurat er det noe med denne fortellingen. Vi hører det i julesanger og vi synger det også selv: Deilig er jorden, prektig er Guds himmel.....oss er en evig frelser født. Selv om jula er mye annet enn det kristne budskapet om Jesus er det nesten som det går en understrøm gjennom både nisser og gaver og kjøpepress..... det kom et barn fra Gud, på en underlig måte bringer han håp. Den kristnes fremtidstro er forankret i noe som har skjedd, i fortiden: Jesus er født. Gud er her. Verden er aldri helt forlatt etter den første julenatt. Dette gamle evangelium er det ikke like lett å forstå med tanken, men det går an å ta det imot i tro og undring og lukke det inn i livet. Denne fremtidstroen er annerledes enn å vite, annerledes enn å føle, den bygger på at vi anser for sant at Jesus Guds sønn kom til jord, at vi har det som ramme for vårt liv og vår tenkning. At forutsetningen for fremtidstroen ligger

utenfor oss selv. Derfor er det så nødvendig at denne historien fortelles igjen og igjen, repetisjonen er nesten guddommelig. For troen kommer av forkynnelsen, av at noen forteller.

En slik fremtidstro har sitt opphav i noe som **har** skjedd, at Jesus kom. Det forteller adventtidens fortellinger oss om.

Men denne fremtidstroen er ikke bare til innvortes bruk. Den er ikke bare til for at jeg skal ha en trygg og god tro på fremtiden. Den kristne fremtidstro må føre til handling, til nestekjærlighet, til rettferdighet, til en god forvaltning av jordas ressurser. Vi hørte om det fra teksten fra profeten Jesaja: Kom la oss vandre i Herrens lys Sni sverdene om til plogskjær og spydene til vingårdskniver. Hvis vi vil leve i adventtidens lys og fortelling kalles vi til oppgaver. Noen tenker at dette er krevende. Jeg tror at vi med vår kirkefader Martin Luther skal tenke at det er en gave til oss at vi får oppgaver og tjenester. Det er bruk for oss i verden, vi er verdifulle og brukbare i det godes tjeneste. Vi må aldri tenke lite om de kjærlighetsgjerninger hver enkelt av oss kan gjøre. All god handling skaper tro på fremtiden, tro på det gode, mot på livet.

I glassmaleriene her i Gruben kirke er det røde hjerter. De stråler ut fra alle de andre fargene, og er et symbol på at her i kirken tror vi på kjærlighetens kraft, den som skaper fremtid og håp.

Å være forankret i troen på Jesus fører oss alltid ut i tjeneste, i oppgaver. Å tro på fremtiden i lys av Jesu fødsel betyr handling, betyr å ikke gi opp kampen for det gode.

Noen synes det er vanskelig at kirken tar standpunkt i saker i samfunnet, og beskylder kirken for å være politisk. Kirken skal aldri være partipolitisk, og kirken skal aldri foreskrive hvilke politiske løsninger som skal velges. Men kirken har likevel et ansvar for å forkynne at alle mennesker er like mye verd og at jorda ikke skal ødelegges. En slik forkynnelse får politiske konsekvenser.

De røde kjærlighetshjertene er ikke bare vakre, de er også stadige påminnelser om at all kjærlighet må omskapes til praktisk handling. For vi tror jo ikke bare at Jesus kom engang. Adventstiden peker på at Jesus kommer oss i møte midt i livet her og nå. Jesus møter oss i våre medmennesker, Jesus møter oss i alt som lever, det guddommelige har tatt bolig i det menneskelige.

Hver dag under denne visitasen har vi startet med morgenbønn. I disse bønnene er vi blitt minnet om å møte våre medmennesker med den rause kjærlighet Gud har møtt oss selv med. Det er noe av dynamikken i den kristne tro, vi elsker fordi Gud elsket først. Vi tror på framtida fordi Jesus kom.

Men vi trenger å minnes på det, høre det og ta det imot i tro.

Fremtidstroen i kirka handler om Jesus som kom, Jesus som kommer oss i møte i dag, men også om at Jesus kommer tilbake ved tidens ende. I den kristne tro ligger det et håp om at det er et mål for denne verden, og at dette mål er fullendelsen hos Gud. Dette er ganske dunkelt, og vanskelig å forstå. Men dette er et mål som har hjulpet folk når livet har vært tungt. Ikke til å gi opp, men til inspirasjon for kamp for det gode. Slik sang slavene i USA : We shall overcome, we shall overcome one day. Ikke alle fikk oppleve friheten de sang om, men de trodde og kjempet. Håpet om at en dag skal Guds godhet og kjærlighet overvinne alt er ikke et håp for å sette seg ned og vente, men et håp som kan gi kraft til aldri å gi seg over for det som er ondt og vanskelig.

Denne fremtidstroen driver egentlig verden fremover, denne fremtidstroen gjør at vi ser muligheter der det ellers synes umulig. Egentlig skulle vi lettere gi opp. Vi vet jo at vi alle egentlig går mot døden, vi vet at vi lever bare her en kort tid i klodens millioner av år. Men så kommer det inn et budskap som er annerledes: Ja vi lever bare en kort tid, men vi lever med et mål for liv og død: Guds rike. Det nytter å bruke vår korte tid til det gode, for vi er ledd i en stor kjede mennesker fra alle tider som går mot det gode mål. Vi tror ikke bare at Jesus kom engang da han ble født inn i verden. Vi tror ikke bare at han kommer oss i møte i våre medmennesker. Vi tror at han, den guddommelige fra tid og evighet står ved tidens grense og fullender Guds kjærlighet.

Vi tror på en fremtid som er Guds. Og da skal vi ikke ha noe mer å spørre om stod det i dagens evangelietekst fra Johannes, da skal vi ikke lenger bare se som i et speil og i en gåte, da skal vi forstå fullt ut slik Gud kjenner oss fullt ut. Da skal det dunkle åpenbares. Og da skal gleden etter det smertefulle overgå alt, slik gleden over det nyfødte barnet overgår smertene fødselen har frembragt.

Dette håpet er drivkraften i all god gjerning. Og her ligger den evige fremtidstro. Jesus kom, Jesus kommer i dag og Jesus kommer ved tidens ende.

Åvfosodhåsvoeobesgfetea

